

SOLEMNITAT DE L'ASSUMPCIÓ DE LA MARE DE DÉU
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
15 D'AGOST DE 2017
Ap 11, 19. 12, 1-6.10; 1Co 15, 20-26; Lc 1, 39-56

Ara és l'hora de la victòria del nostre Déu, l'hora del seu poder i del seu Regne, i el seu Messies ja governa. Ho hem sentit, germans i germanes estimats, a la primera lectura. Una veu proclamava *la victòria de Déu* després que *la dona* resplendent de llum fos alliberada. Els Pares de l'Església van reconèixer Santa Maria en aquesta *dona* que sortí victoriosa. Perquè Maria és la primera en la qual es fa realitat la victòria sobre el mal i sobre la mort per gràcia del Crist, com deia sant Pau a la segona lectura. Per la seva mort i la seva resurrecció, Jesucrist ha alliberat radicalment tots els qui l'acullen de totes les forces hostils i de tota opressió i de tot el que condueix a la mort. Cadascú, tal com deia l'apòstol Pau, *al moment que li correspon*. La primera de tots és Maria, que no sols és alliberada de tots els lligams mortals, sinó que també és entronitzada al costat del seu Fill, *el Messies* que ja regna.

Tot el que ha rebut és do de Déu: *el Totpoderós ha obrat en mi meravelles*, cantava ja als inicis de la seva vocació peculiar (cf. Lc 1, 49). Però ella hi ha correspost generosament amb la seva fe i amb les seves obres de servei per amor, tal com ens deia l'evangeli que ens ha proclamat el diaca. Des del primer moment ha volgut que tot es fes en ella segons el voler de Déu (cf. Lc 1, 38). En Maria, s'han trobat, doncs, d'una manera única, la gràcia generosa de Déu i la llibertat humana que vol correspondre amorosament a l'amor amb què se sap estimada per Déu. S'han trobat la victòria pasqual de Jesucrist i la fidelitat humil de la seva Mare als dons excepcionals que havia rebut.

Ara és l'hora de la victòria del nostre Déu. Ens n'alegrem amb Maria. Ella mateixa invita tots els membres de l'Església, de la qual és el membre més eminent, a lloar Déu per les *meravelles* que ha obrat en ella: *tots amb mi glorifiqueu el Senyor, exalcem plegats el seu nom*, pot dir amb el salm (cf. Ps 33, 4). En aquesta solemnitat de la seva Pasqua la proclamem *benaurada*. I agraiem a Déu tots els dons que li ha atorgat.

No n'hi ha prou, però, amb l'agraïment i amb la lloança. Cal que la preguem per model. L'itinerari de fe i de vida cristiana que ha recorregut Maria ens és un exemple de fidelitat a Jesucrist. Perquè nosaltres hem de recórrer, amb les nostres característiques personals i en un altre moment històric, el mateix itinerari fonamental. Tots els batejats hem rebut la vocació de construir del Regne a través del nostre compromís a favor dels altres i de testimoniatge de l'Evangeli. Tots, també, estem destinats a arribar allà on ja ha arribat Maria. Primer, tal com deia sant Pau, hi arribà el Crist amb la seva resurrecció i la seva ascensió. Després, en segon lloc, Maria, tal com professa la fe de l'Església. I darrera d'ella, *els qui són de Crist, cadascú al moment que li correspon*. Els cristians ho hem de tenir molt present cada dia perquè submergits com estem en les ocupacions i els problemes que se'ns presenten, correm el risc de creure que l'objectiu de la nostra existència humana és aquest món. I, en cavi, només hi estem de pas. La meta del nostre itinerari a la terra és la glòria a la qual ha arribat ja Maria.

En aquest sentit, la solemnitat d'avui ens mostra que les nostres jornades poden ser més riques i denses si les vivim des de la perspectiva del terme gloriós de l'existència, si les vivim posant el pensament *en les coses de dalt on hi ha el Crist* (cf. Col 3, 2) i amb ell Santa Maria. Aleshores, les realitats d'aquí a la terra es viuen d'una

altra manera i tenen un altre valor i una altra densitat perquè són il·luminades per l'amor diví i per l'esperança que cessaran totes les llàgrimes de tristor, per l'esperança de participar de la victòria final del Crist sobre el mal i sobre la mort. Els cristians, després d'haver-les afrontat nosaltres, hauríem d'ajudar els nostres contemporanis a plantejar-se les grans preguntes davant l'existència. Són unes preguntes fonamentals si volem viure conscientment com a persones humanes; em refereixo a les preguntes sobre el sentit de la vida, sobre el mal i com afrontar-lo, sobre el dolor, sobre la mort. L'Assumpció de la Mare de Déu il·lumina totes aquestes qüestions i ens ajuda a donar-hi una resposta positiva i esperançada. Semblantment, l'Assumpció ens ajuda a afrontar algunes de les malalties que sofreix la nostra societat occidental: la manca de criteris ètics que fan que pràcticament tot sigui vàlid i el bé i el mal depenguin del propi gust, la malaltia de la indiferència davant tants drames humans que tenen lloc ben a prop nostre, la malaltia de la superficialitat, de la banalitat. L'Assumpció de Maria ens mostra que no tot té el mateix valor davant el destí transcendent que espera l'ésser humà després de la mort.

Santa Maria ens ensenya, en el seu Magníficat, que *l'amor de Déu s'estén de generació en generació*. També abasta, per tant, la nostra. I això ens fa confiar en aquest *amor* sabent que, malgrat totes les dificultats, malgrat el sofriment i la mort corporal mateixa, Déu sortirà victoriós de les situacions que oprimeixen la humanitat, com n'ha sortit en Maria i en els sants.

Ara, avui, és, doncs, també l'hora de la victòria del nostre Déu, l'hora del seu poder i del seu Regne, i el seu Messies ja governa. El *Messies* Jesucrist que, en la seva bonesa, ens dóna l'Eucaristia com a aliment pel camí de la vida i com a penyora d'immortalitat. Com a anticipació, sota el vel de la fe, de la realitat joiosa de la glòria celestial, des de la qual Maria ens és mare i intercessora.